

træde privat Skifte, alle Arvinger, foruden at være myndige, tillige være enige om at skifte privat, og intet Bo kan altsaa behandles privat, uden at Arvingerne fra Begyndelsen af ere enige med hinanden derom. Deri, at de vedtagne denne Beslutning, som meget vel kan fremtræde skriftlig og i en meget bindende Form, ligger da tillige en Vedtagelse af, at de overtage Gjældsansvaret. Det forekommer mig at være sjældende, at en enkelt Arving, efterat Situationen er bleven saaledes, og efter at denne Enighed er opnaaet, senere kan komme og sige: Da I ikke ville som jeg, frasalder jeg den trufulde Aftale og forlanger offentlig Skifte. Det er ikke klart, hvorledes Forholdet vil stille sig, naar der foreligger en udtrykkelig Overenskomst imellem Arvingerne om at skifte privat; men selv om noget Saadant ikke er Tilfældet, forekommer det mig, at der ikke er tilstrækkelig Grund til, at en Arving saaledes kan forlange Boet overgivet til offentlig Skifte. Vi maa huske paa, at der ved offentlig Skifte paadrages Boet en hel Del Omkostninger, samt fler Forhaling, og vi maa dernæst huske paa, at der, naar der gives den enkelte Arving Berettigelse til at stille saadan Fordring til sine Medarvinger, aabnes Vej for en enkelt chikanøs Arving til at frentvinge en vis Deling til Fordel for sig selv. Den ærede Ordfører sagde ganske vist, at det var meget muligt, at Flertallet ogsaa kunde være chikanøs, hvilket lod til at vinde Bifald hos det ærede Medlem for Bornholms Amts Iste Valgstreds (Kofod); men i Almindelighed maa man dog vistnok sige, at Chikane snarere findes hos den Enkelte; i Almindelighed kan ikke en Samling af Personer saaledes blive enig om at ville fortrædige Andre, men det er næsten altid et enkelt flabet Paar, om jeg saa maa sige, fra hvem det gaar ud. Det forekommer mig ikke rigtigt at ville lægge en saadan Magt hos den Enkelte. Det vilde maaske have været principrigtigt at sige, at offentlig Skiftebehandling kun skal kunne fremkaldes, for saa vidt Flertallet ønsker det, naar Boet fra Begyndelsen af har været behandlet privat; men jeg erkjender, at det maaske vilde være urigtigt paa et Punkt som dette at lade Flertallet være det afgjørende. Det er noget vanskeligt at fastsætte, hvorledes Flertallet skal beregnes, om det skal beregnes efter Personernes Antal eller efter Loddernes Størrelse. At lade Skifteretten afgjøre, om Boet skal overgives til offentlig Skiftebehandling eller ikke, er ikke hensigtsmæssig, og man har derfor grebet den praktiske Udvei at sætte Bøder for den Arving, der fragaar den private Behandling, hvori han tidligere har samtykket, og fremkalder offentlig Behandling. Det maa nemlig antages, at han gjør det af Hensyn til sin egen Interesse, og derfor er det ogsaa praktisk at lade ham selv betale derfor. Jeg for mit Vedkommende kunde have ønsket, at de Arvinger, som fremkomme med Begjæring om offentlig Skiftebehandling,

skulde betale alle Omkostningerne, men efter Overenskomst med de ærede Medlemmer af Mindretallet, er der foreslaaet, at Halvdelen af Skifteomkostningerne forlods skal bæres af dem, som fremkalde offentlig Skiftebehandling, i hvis Interesse denne jo maa antages navnlig at være. Dette vil vistnok gjøre Folk betænkelige ved at fremkalde offentlig Skiftebehandling, naar denne ikke maa anses for at være nødvendig. — Endringsforslaget under Nr. 14 gaar ud paa at indføre noget til en vis Grad Nyt i Lovgivningen, nemlig at lade Øvrigheden bestikke en Børge for en fraværende Arving paa en saadan Maade, at denne Børge skal kunne tage meget vigtige Beslutninger paa den fraværende Arvings Vegne, saaledes dels Beslutning om at vedgaa Arv og Gjæld og dels den Beslutning efter Lovbudsaktens § 74 at begjære Boet udliveret fra Skifteretten til privat Skifte og Deling. Noget helt Nyt er dette dog ikke, for saa vidt som Forordningen af 11te September 1839 kjender en noget lignende Bestikkelse af en Tilsynsørge for en Person, der maa handle paa hans Vegne; men jeg ser overhovedet ikke, hvorfor man ikke lige saa godt kan lade en Tilsynsørge tage Beslutning paa en fraværende Arvings Vegne, som en Børge kan tage Beslutning paa umyndig Arvings Vegne. Det maa vist erkjendes for at være en overmaade betænkelig Sag for en Børge at paadrage en Person et Gjældsansvar, der maaske kan blive en meget trykkende Børde for ham, naar han skal begynde Livet dermed; men det er en Ordning, som Ingen lader til at have Betænkelighed ved. Det forekommer os derfor ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved at lade det Samme gjælde, naar vedkommende Arving er en myndig Person, som er reist bort, uden at have efterladt sig nogen Fuldmægtig, der kan handle paa hans Vegne; dette vilde navnlig have været rimeligt, hvis han havde gamle Forældre. Vi tænke fortrinnsvis paa Tilfælde af Udvandring til Amerika eller andre oversjøiske Lande. Naar en saadan Amerikafarer ikke vil udsætte sig for, at der bliver bestikket en Børge, som tager Beslutning paa hans Vegne, bør han meddele en eller anden af sine Venner Fuldmagt til at handle i saadanne Tilfælde. Den ærede Ordfører syntes at mene, at man, naar man vedtog dette Forslag, som det forekom mig, at han egentlig var meget stemt for; ikke samtidig dermed skulde fastholde Forslaget under Nr. 4, hvorefter det overlades til Skifteretten at skjøme, om det kan siges, at der er en fraværende Arving eller ikke. Jeg ser dog ikke, at der er det Ringeste til Ginder for, at begge Dele samtidig vedtages, og jeg kan navnlig ikke se, at der er nogen Grund til at opgive Forslaget under Nr. 4. Reglen maa dog være den, at offentlig Behandling skal finde Sted, naar der er en fraværende Arving, denne Regel kunne vi Alle være enige om at fastholde, men Tvivlen angaar Spørgsmaalet om, naar der er en fra-